Από τον βίο του αγίου Νικολάου

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 6 Δεκεμβρίου, 2018

Κάποιος άνθρωπος, από ένδοξος και πλούσιος, είχε καταντήσει άσημος και φτωχός. Αυτός, καθώς δεν είχε εντελώς τίποτε και του είχαν πλέον τελειώσει και αυτά τα απαραίτητα, σκέφτηκε –αλίμονο, μέχρι πού μπορεί να φτάσει η φτώχεια!– να εκδώσει τις τρεις κόρες του, που ήταν εξαιρετικά όμορφες, στην πληρωμένη ακολασία, ώστε από τα σχετικά έσοδα να τρέφεται και ο ίδιος και αυτές. Γιατί το να τις παντρέψει του ήταν αδύνατο, επειδή όλοι τις απέρριπταν αμέσως για την πολλή τους φτώχεια.

Ο Θεός όμως έφερε έτσι τα πράγματα, ώστε αυτό έφτασε στα αυτιά του θαυμαστού Νικολάου. Και πρόσεξε τη συμπόνια, αλλά και τη σύνεση του αγίου. Δεν θέλησε να πάει στον άνθρωπο και να του μιλήσει, έστω και πολύ σύντομα, για το θέμα αυτό, ούτε να εμφανίσει σε αυτόν το ευεργετικό του χέρι, όπως κάνουν συνήθως όσοι ελεούν με μικρότητα. Γιατί γνώριζε ότι κάτι τέτοια είναι ενοχλητικά σε εκείνους που από τον πλούτο και τη δόξα ξέπεσαν στη φτώχεια και τους κάνουν να ντρέπονται, καθώς τους θυμίζουν την προηγούμενη ευημερία. Αντίθετα, σαν να πάσχιζε να ξεπεράσει ακόμη και την εντολή του Ευαγγελίου, που λέει να κρατάμε κρυφή την ελεημοσύνη από το αριστερό μας χέρι, δεν θέλησε να κάνει μάρτυρα της πράξης του ούτε αυτόν που θα ευεργετούσε. Τόσο πολύ δηλαδή απείχε από το να επιδιώκει να δοξαστεί από τους ανθρώπους, ώστε, ενώ έκανε μια καλή πράξη, φρόντιζε να την κρατήσει κρυφή περισσότερο από εκείνους που κάνουν πράξεις κακές. Πήρε λοιπόν ένα φουσκωμένο κομπόδεμα με χρυσά νομίσματα και τα μεσάνυχτα πήγε στο σπίτι του ανθρώπου. Εκεί, από κάποιο παράθυρο, έριξε μέσα το κομπόδεμα, και αμέσως γύρισε στο δικό του σπίτι, σαν να ντρεπόταν να τον δουν να δίνει.

Το πρωί που ο άνθρωπος σηκώθηκε, βρήκε το κομπόδεμα, το έλυσε και έμεινε κατάπληκτος, νομίζοντας ότι πρόκειται για απάτη. Φοβήθηκε ότι δεν είναι χρυσά τα νομίσματα, γι’ αυτό και τα έτριβε με τα δάχτυλά του και τα παρατηρούσε προσεκτικά. Όταν βεβαιώθηκε ότι είναι αληθινό χρυσάφι, χάρηκε πολύ, θαύμαζε, απορούσε, και από τη χαρά του έκλαιγε με θερμά δάκρυα. Καθώς όμως, παρά το ότι σκέφτηκε πολύ, δεν βρήκε κανέναν από τους γνωστούς του, στον οποίο θα μπορούσε να αποδώσει το γεγονός, το απέδωσε στον Θεό και δεν έπαυε να τον ευχαριστεί με δάκρυα. Και φυσικά έσπευσε πρώτα απ’ όλα να εξαλείψει την αιτία της αμαρτίας του προς τον Θεό· αμέσως δηλαδή πάντρεψε μία από τις κόρες του, την πρώτη, καταβάλλοντας ως ικανοποιητική προίκα το χρυσάφι που του δόθηκε.

Όταν το πληροφορήθηκε αυτό ο αξιοθαύμαστος Νικόλαος και διαπίστωσε ότι ο άνθρωπος αυτός ενήργησε σύμφωνα με τη δική του πρόθεση –γιατί αυτός ήταν ο

σκοπός του, να απομακρύνει μέσω του γάμου το ενδεχόμενο της αμαρτίας–, ήταν έτοιμος να κάνει τα ίδια και για τη δεύτερη κόρη. Έριξε δηλαδή τη νύχτα από το παράθυρο και άλλο κομπόδεμα με ίδιο περιεχόμενο, χωρίς να τον αντιληφθεί κανείς.

Το πρωί που ο άνθρωπος σηκώθηκε και βρήκε το χρυσάφι με τον ίδιο τρόπο, κυριεύτηκε από την ίδια έκπληξη και, ακουμπώντας το μέτωπό του στο έδαφος, το έβρεχε με ακόμη πιο θερμά δάκρυα λέγοντας: «Θεέ μου, που χαίρεσαι να δείχνεις έλεος και οικονομείς τη σωτηρία μας, που πρώτα έγινες άνθρωπος εξαιτίας της παρακοής μου, και τώρα με γλιτώνεις από την παγίδα του εχθρού, τη σχετική με τις κόρες μου, εσύ δείξε μου ποιος είναι αυτός που υπηρετεί στο θέλημά σου και είναι ανάμεσα στους ανθρώπους άγγελος και μιμητής της καλοσύνης σου, ο οποίος και με λύτρωσε από την πιεστική φτώχεια και με απάλλαξε από τις άτοπες σκέψεις. Γιατί τώρα, χάρη στην ευσπλαχνία σου, θα δώσω σε νόμιμο άντρα και τη δεύτερη κόρη μου, που διέφυγε πλέον τον κίνδυνο να γίνει θήραμα του διαβόλου και να μου αποδίδει κέρδος χειρότερο από κάθε ζημιά».

Αυτά είπε και αμέσως τέλεσε τον γάμο και της δεύτερης κόρης, έχοντας την ελπίδα ότι ούτε την τρίτη θα αποτύχει να παντρέψει. Θεωρούσε δηλαδή ότι είχε ήδη την προίκα της έτοιμη και στο χέρι, παίρνοντας θάρρος, όπως ήταν φυσικό, από τις προηγούμενες. Για τον λόγο αυτό ήταν προσεκτικός και σε επιφυλακή και έμενε άγρυπνος τις νύχτες, για να μην του ξεφύγει ο καλός χρηματοδότης, αλλά, αν ξαναέρθει, να τον πιάσει και με τα δυό χέρια και να μάθει από αυτόν ποιος είναι και από πού έχει τόσο χρυσάφι.

Αυτός λοιπόν έτσι ξαγρυπνούσε για να τον περιμένει· και ο δούλος του Θεού Νικόλαος ήρθε πράγματι και τρίτη φορά, αθόρυβα μέσα στη νύχτα, και φτάνοντας στον συνηθισμένο τόπο έριξε και πάλι από το ίδιο παράθυρο ένα ίδιο κομπόδεμα και αμέσως έφυγε για το σπίτι του. Ο πατέρας όμως των κοριτσιών, μόλις άκουσε τον ήχο από το πέσιμο του χρυσού και κατάλαβε ότι ήρθε πάλι ο συνηθισμένος χρηματοδότης, αμέσως έτρεξε από πίσω του με όλη τη δύναμη των ποδιών του. Όταν τον έφτασε και τον αναγνώρισε –γιατί ο άγιος ήταν γνωστός λόγω της αρετής του και της αρχοντικής καταγωγής του– έπεσε στα πόδια του και τον αποκαλούσε λυτρωτή και βοηθό και σωτήρα ψυχών που ήταν έτοιμες να πέσουν στη χειρότερη απώλεια.

Τέτοια έλεγε εκείνος με δάκρυα χαράς και θερμή πίστη· ο άγιος όμως, όταν είδε ότι φανερώθηκε, σήκωσε τον άνθρωπο και τον δέσμευσε με όρκους να μην πει σε άλλους όσα έγιναν και να μη φανερώσει την ελεημοσύνη, όσο αυτός θα ζούσε.

(Από το βιβλίο: "ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΣ", τόμος Γ', Υπόθεση ΛΘ' (39). Εκδόσεις "Το Περιβόλι

της Παναγίας", Θεσσαλονίκη 2001)

http://www.koinoniaorthodoxias.org/agiologio-eortologio/apo-ton-vio-tou-agiou-nikolaou/